

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ — ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1987

Ἔτος ΛΖ'

Αριθ. φύλλου 812

Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

Πρὸς τὸν εὐσεβῆ Κλῆρον καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ λαμπροφύρῳ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα ἐγκάρδιον ἀπευθύνομεν χαιρετισμὸν ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι μετ' εὐχῶν διαπύρων.

Ἀγαπητοί.

«Λύτρον ἀντὶ πολλῶν» προσεφέρθη ἡ ὑπερτάτη ζωὴ τῶν αἰώνων ἐξ' ἀγάπης διὰ τὴν ἐξαγορὰν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ διαβόλου.

Συμφώνως δὲ πρὸς τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος, «μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τίς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ», οὐδεμία σύγκρισις δύναται νὰ γίνη μεταξὺ τῆς μοναδικῆς ταύτης ἐν τῷ κόσμῳ ἀγάπης ἐχοῦσης ἐξιλαστήριον θῦμα τὸν μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, μὲ κάθε ἄλλην παρομίαν.

Ἡ ἐσταυρωμένη ἀγάπη εἶναι τὸ ὑπερεκχύλισμα τῆς Θεϊκῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον, διὸ καὶ τίποτε ἄλλο δὲν συνεκλόνησε τὰς μυριάδας τῶν

ἀγίων μαρτύρων καὶ ὁσίων ὅσον αὕτη ὥστε προθύμως ἐναπέθεσαν πρὸ τῶν καθημαγμένων ποδῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ ὁλοκαύτωμα τὴν ἰδίαν αὐτῶν ζωὴν, εἰς ἀνταπόδοσιν ἀγάπης.

Ὑπέρτατον ὄθεν χρέος παντός ἀνθρώπου ἡ πρὸς Θεὸν ἀγάπη ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐν τῷ κόσμῳ.

Τοῦτο καὶ τοῦ νόμου πρώτη ἐντολὴ ὑπάρχει καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου, τόσον διὰ τὴν πλάσιν ὅσον καὶ τὴν ἀνάπλασιν τοῦ ἀνθρώπου.

Διὰ τὸ μέγα καὶ ὑπερφυῖες ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως, θὰ ἐτολμούσαμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Θεὸς ἐξήντηλσε ὅλας τὰς δυνατότητας, ἀφοῦ ὡς Λύτρον διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρώπου προσέφερε τὸ πολυτίμον Αἷμα τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις, τοῦτο τὸ Θεϊκὸν Αἷμα τὸ μόνον δυνάμενον καθαίρειν ἁμαρτίας, ἀπαραιτήτως ἀξιοποιεῖται διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἀνάστασις, ὡς μοναδικὸν καὶ ἀνεπανάληπτον γεγονός εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπισφραγίζει τὴν

προαιωνίαν βουλήν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου μέχρι τῆς Σταυρικῆς θυσίας.

Ὡς ἐκ τούτου δὲ ἔχει τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία τῆς ἀπένειμε καὶ τὸν τίτλον «ἡ Βασιλὶς τῶν ἐορτῶν». Διὸ καὶ πανηγυρικῶς ἀναφωνεῖ: «Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; Ποῦ σου Ἄδη τὸ νίκος;»

Ἐκτυπήθη εἰς τὴν κεφαλὴν ὁ ἰοβόλος ὄφης ὁ ἀποπλανήσας τὴν Εὐάν καὶ λυσαῶν διὰ τὸ πάθημα, τινάσσεται εἰσέτι προσπαθῶν νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι δυνηθῇ κατὰ τὸ κρήνισμά του ἐκμεταλλεόμενος τὴν τύφλωσιν τῶν ἀπίστων ἀνθρώπων.

Δυστυχῶς, ἡ ἀπίστος μερίς ἀπωλέασα τὰς φρένας τῆς, συμπαρατάχθη μετὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ πολεμεῖ τὴν ἀλήθειαν. Πολεμεῖ τὸ ἴδιον αὐτῆς συμφέρον. Πολεμεῖ αὐτὸν τὸν Θεόν.

Μαίνεται ὁ ἐχθρὸς κατὰ τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου τῆς ἀπολυτρώσεως, ὁ δὲ ἀπίστος ἀνθρώπος ὡς ἐσκοτισμένος καὶ ἄνους συμμαχεῖ μετὰ τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου διὰ τὴν αὐτοκαταστροφὴν του πράττων πᾶν ὅ,τι λυπεῖ τὸν Θεόν.

Τούτου ἕνεκεν καὶ τὸ ἀπαίσιον φαινόμενον τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ ἐκτροχιασμοῦ ἐκ πάσης ἠθικῆς βάσεως καὶ πνευματικῆς δομῆς, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ νόμων τοῦ κράτους ποὺ ἐψηφίσθησαν σκοπίμως διὰ τὴν ὀλοκληλήρωσιν τοῦ συντελουμένου κακοῦ.

Ἀποβολὴ κάθε εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης, ἀποχαλίνωσις εἰς τὰ πάθη, καθοδήγησις τῆς νεότητος μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἀκολασίας μέχρι συντριβῆς διὰ νὰ ἐκλείψῃ κάθε ἐλπίς σωτηρίας διὰ τὸ μέλλον, νομιμοποιήσεις φόνων ἀνυπερασπίστων ὑπάρξεων, ὑπογεννητικότης, σκοταδισμός, ἀναρχικότης καὶ τὰ τοιαῦτα. Σὺν τούτοις καὶ πόλεμος ἀπροκάλυπτος κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διὰ παντὸς μέσου καὶ τρόπου.

Πάντα ταῦτα, συνιστοῦν πρόγραμμα ἐνεργειῶν σκοτεινῶν ὀργάνων τοῦ πονηροῦ διὰ τὴν ματαίωσιν τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Θεανθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὅμως, ἡ Ἀνάστασις ὡς γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὑπερέχει. Ὡς ἔργον Θεϊκῆς παντοδυναμίας ἔχει τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν τῆς ἐξουδετερώσεως ὅλων τῶν δαιμονικῶν ἀντιδράσεων κατὰ τῆς συντελεσθείσης σωτηρίας διὰ τοὺς ἐχέφρονας. Ὑπερέχει καὶ διαμένει ἡ Ἀνάστασις ἀκλόνητος πίστις διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὡς βράχος ἀσάλευτος, εἰς τὸν ὁποῖον θραύονται τὰ βρωμερὰ κύματα τῆς ἀπιστίας καὶ πάσης πολεμικῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων παρέρχονται μὲ ὅλας τὰς ζοφερὰς ἀναμνήσεις τῶν ἔργων τῶν. Ἡ πίστις ὅμως εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον, διαμένει ὡς ἐλπίς βεβαία, καὶ ἀληθής, μὲ συνέπειαν τὴν ἀποδοκιμασίαν καὶ ἀπόρριψιν τῶν γελοίων κατασκευασμάτων, ἀπὸ γενεὰς ἐπερχομένης μὲ σύνεσιν καὶ ὀρθοφροσύνην, ὡς ἀπέδειξεν ἡ Ἱστορία.

Τούτου ἕνεκεν οἱ πιστοὶ εὐσεβεῖς, εἰς ἀντίμετρον τῶν σκοτεινῶν ἐνεργειῶν ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ διαβόλου τῆς ἐποχῆς μας, ἄς ἐργασθῶμεν ὁμοῦ καὶ ἐντατικῶς διὰ τὴν ἀναχαίτισιν καὶ ἀχρήστευσιν κάθε ἀντιχρίστου κινήματος, ὡς γνήσιοι στρατιῶται τοῦ αἰωνίου Βασιλέως Χριστοῦ.

Ἄς ἐκτιμήσωμεν τὴν θυσίαν τοῦ δόντος ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν μας καὶ ἄς ἐορτάσωμεν θεαρέστως ὡς ἀληθεῖς Χριστιανοὶ καὶ τέκνα εὐσεβῶν γονέων, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον μὲ πίστιν ζέουσάν καὶ βίου σεμνῆς καὶ ἐναρέτου πολιτείας εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ἀξιωθῶμεν δὲ οὕτω νὰ συμμετάσχωμεν καὶ τοῦ αἰωνίου Πάσχα ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν Αὐτοῦ.

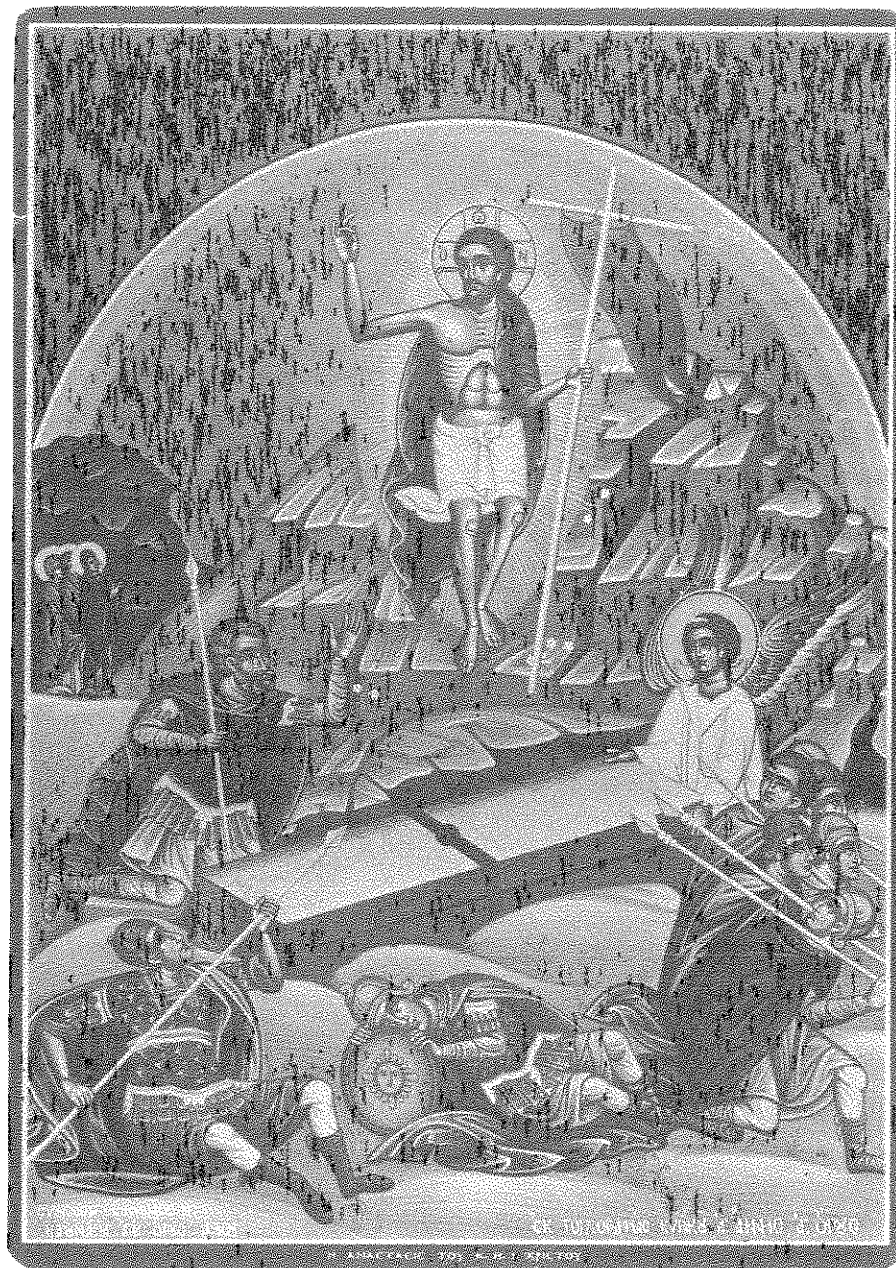
Ἐπὶ τούτοις, προσφωνοῦντες ὑμῖν τὸν ἐπινίκιον χαιρετισμὸν «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ», ἐπευλογοῦμεν Πατρικῶς εὐχόμενοι πάντα τὰ βέλτιστα καὶ σωτήρια, ὁμοῦ δὲ καὶ τὴν κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα ὑγείαν εἰς ἔτη πολλά.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

+ Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος. Πρόεδρος

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Είναι ή μοναδική και άγεπανάλληπτη πού καταγράφει ή 'Ιστορία πού έγινε ίδια έξουσία και παντοκρατορική δύναμη. 'Επάνω σ' αὐτήν όλαι αὶ ἀνάστασις νεκρῶν πού ἐπηκολούθησαν διὰ χειρὸς τῶν ἀποστόλων εἰς τὴν μακραίωνα Χριστιανικὴν πορείαν, ἐξ ὀνόματος 'Ιησοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο.

Στὸ ὄνομα τοῦ 'Αναστάντος, ὡς εἶπομεν Κυρίου, καὶ δυνάμει Αὐτοῦ, ἐπηκολούθησαν αἱ γνωσταὶ καὶ

ἄγνωστοι ἀναστάσεις πού ἀναφέρουν τὰ Εὐαγγέλια καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ διὰ χειρὸς τοῦ 'Αποστόλου Πέτρου καὶ Παύλου, ἀναφαίρονται, τὰς Πασχαλίους ἡμέρας αὐτὰς αἱ δύο σημαντικαὶ τοιαῦται ὡς τῆς Ταβιθά καὶ τῆς τοῦ Εὐτύχου!

Διὰ τοὺς πιστοὺς, πού φέρουν ἐπαξίως τὸ ὄνομα Χριστιανοί, εἶναι τὸ ἀδιαφιλονίκητον γεγονός, πού στέκεται, ὡς μοναδικὸν ἀκέραιον καὶ ἀδιάσειστον

διὰ μέσου δύο χιλιετηρίδων. Τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἄφησαν τὴν Ἀνάστασιν καινὴν καὶ ρωμαλαίαν, χωρὶς νὰ ὑποστῇ καμμὴν φθορὰν ἢ παραποίηση. Γράφω φθορὰν, γιατί Αὐτὸς ποὺ μᾶς ἐγνώρισε τὴν ἀφθαρσίαν εἶναι ὁ Αἰώνιος Κύριος, ὁ Ἀναστάς ἐκ Νεκρῶν, ὁ Πρωτότοκος ἀδελφός μας, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου «ὀμνύομεν». Εἶναι ὁ Κύριος τῆς Δόξης, ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος, ὁ Ὦν καὶ ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος, ὅπως ἀναγράφεται παρὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τὴν Ἀποκάλυψίν του. Ὁ Ἀναστάς Κύριος, παρευρίσκεται πλησίον μας καὶ κατευθύνει τὰ διαβήματά μας. Ὁ ζῶν Κύριος χρωματίζει τὴν ζωὴν μας, ἀναλόγως μὲ τὴν προσφορὰν ποὺ τοῦ ἐκχωροῦμεν. Ὅσον πιὸ κοντὰ σ' Αὐτόν, τότε καὶ Αὐτὸς πιὸ κοντὰ μας, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Θεῖον Παῦλον ὁ ὁποῖος ἀναφωνεῖ πρὸς Γαλάτας 2.20.

:Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ ζῇ ἐν ἐμοὶ ὁ Χριστός»

Εἶναι ἀληθές· ἐκπλητικὸν τῷ ὄντι πῶς ἕνας Ἑσταυρωμένος — «Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου» ἐπικυρῶν οὕτω ὁ Θ. Παῦλος τὸ τοῦ Μωϋσέως ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὸ Λευιτικὸν 21.23, νὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ συγκλονίξῃ καὶ νὰ εὕρεται χειροπιαστὰ κοντὰ μας. Ὁ πιστὸς Χριστιανὸς ἔχει μπροστὰ στὰ μάτια του τὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦν του καὶ καθορίζει πλέον τὰ τῆς ζωῆς του βάσει σ' αὐτὸ τὸ «θεῖον πρότυπον» ποὺ μᾶς δίδει ἡ πανάμωμος νύμφη του ἡ Ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον Αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς.

«Ἡγέρθη ὁ Κύριος ὄντως καὶ ὤφθη Σίμωνι» (Λουκ. 23.34) ὅπως μᾶς λέγει ὁ Θ. Λουκᾶς καὶ ὁ Ἀναστάς Κύριος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔφερεν τὸν Παῦλον εἰς τὴν χορείαν τῶν Ἀποστόλων ὅπως ὁ ἴδιος ἀναγράφει εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς του.

«Ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις» (Πράξ. 9.5). Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἐξ οὐρανοῦ «μετεποίησε» τὸν Παῦλον ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε αὐτὸν ποὺ κατεδίωκε, μὲ μανίαν! Ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τοῦ Ἰησοῦ ὁ Παῦλος κατ' ἀρχάς, μετεστράφη χάρις εἰς τὴν οὐράνιον παρέμβασιν τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Γι' αὐτὸ τὸ ἀδιάσειστον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως ὁμιλοῦν οἱ Θ. Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος, Μάρκος Λουκᾶς καὶ Ἰωάννης, καὶ ὅλη ἡ γραπτὴ των μαρτυρία ἔχει βάσιν αὐτὴν τὴν θεῖαν πραγματικότητα! Οἱ ἰδιοιῶς Αὐτόπται καὶ Αὐτήκοοι μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ γεγονότος βλέπουν τὸν Κύριον μετὰ τὴν Σταύρωσιν, Ταφὴν, ὡς Ἀναστάντα, αὐθαρπισμένον καὶ αἰώνιον. Συντρῶγγουν, συζητοῦν καὶ λαμβάνουν Οὐρανίους ὁδηγίας τῆς ζωῆς των, καὶ τοῦ σωτηριώδους ἔργου των ἀνά τὴν ὑφήλιον.

Αἱ ἑνδεκα ὡς λέγεται ἐμφανίσαις τοῦ Κυρίου πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον διάστημα πρὸ τῆς Ἀναλήψεώς του εἰς τὸν Οὐρανόν, εἶναι ἀψευδῇ στοιχεῖα ποὺ καταγράφουν μὲ ἀνεξίτηλα χρώματα. Ὅχι μόνον τὸν εἶδαν ἀλλὰ καὶ τὸν ἐψηλάφισαν, πρὶν Ἀναληφθῇ πρὸς τὸν Οὐρανὸν Πατέρα Του! Ἀς ἀναφέρωμεν μερικὰ «σημεῖα» τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ Εὐαγγέλια διὰ νὰ ἐπισημάνωμεν αὐτὸ τοῦτο τὸ πέραν νοῦν καὶ γνῶσιν, θεῖον ὕψιστον γεγονός!!

«Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον» (Ἰωάν. Κ. 20).

ὅταν ἦσαν ἐν τῷ ὑπερώῳ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Εἰς τὸν ἀμφισβητοῦντα καὶ ἀπιστοῦντα μαθητὴν Θωμᾶν τὸν Δίδυμον, δευτέρα Του ἐμφάνισις (μεθ' ἡμέρας ὀκτώ) ἐνώπιον πάντων τῶν μαθητῶν ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Ἀναστάντα Κύριον, καὶ ν' ἀνακράξῃ.

«Ὁ Κύριός μου καὶ Θεός μου»

Ἐφάνη ὁ Ἀναστάς Κύριος εἰς τὸν Κλεώπαν καὶ Λουκᾶν πορευομένους εἰς Ἑμμαοὺς καὶ ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου» (Λουκ. ΚΔ. 35).

«καὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου».

Καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὥραν ἐν νυκτὶ ἀναχωροῦν ἀπὸ Ἑμμαοῦς, διὰ νὰ καλύψουν τὴν πολύωρον αὐτὴν πορείαν τῆς ἐπιστροφῆς εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀναγγεῖλουν τὸ «γεγονός» εἰς τοὺς Ἀποστόλους.

Ἐφάνη ὁ Ἀναστάς Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην ὅταν ἤλθον εἰς τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος, καὶ κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα «ἐπίασαν οὐδένα ἰχθύ» ἀλλ' ὁ Πέτρος ἀντιληφθεὶς ὅτι ὁ Κύριος ἐστὶν ὁ ὁμιλῶν πρὸς αὐτούς, ἔβαλε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς συνάντησίν Του. Καὶ ἐκεῖ ὁ Κύριος τοὺς ἀνέμενε εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης μὲ φωτιὰν ἀναμμένην καὶ ὀψάριον ἐπὶ τῆς ἀνθρακίᾳς καὶ μὲ ἄρτον!!

Ἐκεῖ λαμβάνει χώραν καὶ ἡ ἱστορικὴ, ὡς ἀναγράφεται, συγχώρεσις τοῦ Πέτρου ἀπὸ τὸν Κύριον, καὶ συγχωρῶν αὐτὸν τὸν προέκρινε ὡς ποιμένα τῶν προβάτων του!

«Βόσκε τὰ πρόβατά μου» (Ἰωάν. ΚΔ. 17).

«Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον φιλεῖς με καὶ εἶπεν αὐτῷ, Κύριε σὺ πάντα οἶδας σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε· λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Βόσκε τὰ πρόβατά μου».

Ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν τῶν ἀψευδῶν ἐμφανίσεων τοῦ Κυρίου, ἃς ἀναφέρει ἡ στήλη αὕτη καὶ τὰς ἐμφανίσεις Του, εἰς τὰς Μυροφόρους καὶ δὴ εἰς τὴν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν ἢ ὁποῖα ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων

Μυροφόρων, ξεκινώντας, Ὁρθρου βαθέος τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, ἵνα ἀλείψουν τὸν Κύριόν των ἐν τῷ Τάφῳ τοὺς ἀγγέλλεν ὁ Ἀγγελος:

α) «Εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς Αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει αὐτοὺς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ Αὐτὸν ὄψεσθε (Ματθ. ΚΗ.7)

«καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι ἡγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν καὶ ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε».

β) Εἰς δὲ τὴν ἄλλην καὶ δευτέραν ἐμφάνισιν τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν αὕτη στραφεῖσα καὶ νομίσασα ὅτι ὁ κηπουρὸς ἐστίν «Κυρίε ἐβάστασας εἰ αὐτὸν εἶπε μοι ποῦ ἔθηκας αὐτὸν κάγω Αὐτὸν ἄρῳ» (Ἰωάν. 20.15).

καὶ μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου λέγει αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς «Μαρία! Στραφεῖσα ἐκείνη λέγει αὐτῷ Ραββουνί, ὅπερ λέγεται Διδάσκαλε. Καὶ προσπέσασα εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἤκουσε:

«Μὴ μοῦ ἅπτου οὐπω γάρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου»

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐμφανῆ γεγονότα, ποῦ ἀναγράφουν οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀτάθηκον ἢ τρανὴ ὁμολογία τῆς Ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου! Καὶ κατηξιώθησαν οἱ Μαθηταὶ νὰ εὐαγγελίσουν αὐτὸ τὸ χαρμόσυνον γεγονός εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ διατρανώσουν ὅτι ὁ Ἀναστάς Κύριος, εἶναι ὁ μοναδικὸς Κύριος τοῦ Κόσμου. Νὰ διασαλπίσουν ἐπίσης ὅτι ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, ποῦ «ἐκένωσε» ἑαυτὸν καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Γῆν ὡς ἄνθρωπος, διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον καὶ τὸ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν προτέραν του μακαριότητα: Ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐκουσίως ἔσταυρώθη, ἐτάφη καὶ Ἀνέστη ἐκ Νεκρῶν καὶ θὰ μένῃ μαζί μας εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. «Μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτὰ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» καὶ τὸ κεφαλαιωδέστερον, ποῦ τοὺς εἶπε: «ὅτι ἐγὼ εἰμί μεθ' ὑμῶν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν».

Καὶ μ' αὐτὰς τὰς θείας ὑποθήκας καὶ ἐντολὰς οἱ μαθηταὶ ἐμαθήτευσαν πάντα τὰ Ἔθνη, ἡ δὲ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἀπετέλεσεν καὶ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, οἱ δὲ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἐμαρτύρησαν, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀναστάτου Κυρίου των.

Χωρὶς αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν δὲν νοεῖται χριστιανισμός, διότι ὅπως, ἀναγράφει ὁ Θ. Παῦλος πρὸς (Α' Κορινθ. 15.14).

Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐξηγήρται κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν»

Οἱ ἀμφισβητοῦντες αὐτὸ τὸ ὑψιστον γεγονός εἶναι ἀναντίρρητον ἐκτὸς ἐκκλησίας, καὶ ἔτσι πρέπει νὰ τοὺς δεχώμεθα.

Ἄς ἀκούσωμεν δὲ καὶ τὸν Ἰωάννην Δαμασκηνόν βροντοφωνοῦντα εἰς τὸν Ἀναστάσιμον Κανόνα του: «Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα». Αὐτὰ τὰ θεῖα βιώματα, ἔχοντες ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, γινόμεθα οἱ δυνατοὶ εἰς τὴν ζωὴν, διότι πιστεύομεν ἀκραδάντως, εἰς τὸν Ἀναστάντα, καὶ μεθ' ἡμῶν ἑσαεὶ διαμένοντα Κύριον.

Καὶ συνοψίζοντες καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράψωμεν ὅτι: Οἱ Μάρτυρες τῆς Πίστεως τὸν Ἀναστάντα Κύριον ἐβλεπον ποῦ τοὺς ἐπεσκέπτετο εἰς τὰς φυλακὰς καὶ κατὰ τὸ μαρτύριόν των, ἐνεδυναμοῦντο, καὶ προχώρουν πρὸς συνάντησίν Του. Καὶ ὅπως εἶπε ὁ Κύριος πρὸς τὸν ὁμολογήσαντα Ληστήν ἐν τῷ Σταυρῷ: «Ἀμὴν λέγω, μετ' ἐμοῦ ἔση σήμερον ἐν τῷ Παραδείσῳ» ἔτσι καὶ εἰς τοὺς πλείστους γνωστοὺς ἢ ἀγνώστοις μάρτυρες «ἐνεφανίζετο» ὁ Κύριος καὶ τοὺς ἐνίσχυε ἐν τῷ μαρτυρίῳ των!

Μήπως ὁ ἴδιος ὁ Κύριος δὲν ἐνισχύει καὶ σήμερον ἡμᾶς τοὺς ἐν θλίψει καὶ στενοχωρίᾳ εὐρισκομένους; Αὕτη εἶναι ἡ ἀτράνταχτη βεβαία καὶ ζωσὰ θεϊκὴ Παρουσία ἐν τῇ ζωῇ παντός πιστεύοντος.

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

Ἀναγνώστης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

Παρακαλοῦνται οἱ Ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Παραρτημάτων ὅπως τακτοποιήσουν τὰς τυχόν ἐκκρεμότητάς των μετὰ τῶν Γραφείων.

Ἐπιπροσθέτως, οἱ μὴ τυχόν λαβόντες τὰς ἀποδείξεις των δι' ἀποσταλέντα χρήματα, νὰ μᾶς ἐνημερώνουν σχετικῶς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ

«Καὶ ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν
αὐτῷ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»
(Ἰωάν. Κ.28)

Τοιαύτη καὶ τοσαύτη ἦτο ἡ συντριπτικὴ καὶ ἡ ἐκ βαθέων ὁμολογία τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ τοῦ Διδύμου! Μπροστὰ σ' αὐτὴν σπᾶνε οἱ πάγοι τῆς ἀρνήσεως καὶ τῶν δυσπίστων.

Ἀφοῦ ἐδέχθη, ὁ Ἀναφῆς νὰ ψηλαφηθῇ ἀπὸ τὸν δοῦλον του, τότε καὶ ὁ Θωμᾶς, μπροστὰ στὸ μέγεθος τῆς ταπεινώσεως τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας, ἀνέκραξε: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»

Κατὰ μεγίστην θείαν οἰκονομίαν ὁ Θωμᾶς ὁ ἐπιλεγόμενος Δίδυμος δὲν παρευρίσκετο εἰς τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ Κυρίου μας, εἰς τοὺς μαθητάς του ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Ἱερουσαλὴμ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐδυσπίστησεν διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Φυσικὰ τὸ θέμα τῆς ἀπιστίας τοῦ Θωμᾶ, ὡς τὸ κρίνουν εἰδικοί ψυχολόγοι, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ ἄπλοοι τὴν σκέψιν, ἔχομεν νὰ ἐρωτήσωμεν τὰ ἀκόλουθα ἀπὸ τὸν ἅγον Θωμᾶν τὸν Δίδυμον!

Γιατί, ἅγιε μου Θωμᾶ, δὲν ἐπίστευες εἰς τὴν μαρτυρίαν ἑνδεκα ὁλοκλήρων ἀνδρῶν, ποὺ σοῦ εἶπαν πῶς τὸ εἶδαν. «Ἐστὴ ἐν μέσῳ αὐτῶν» τοὺς ἐχαιρέτησε, τοὺς εὐλόγησε καὶ ἦταν μαζί των ὥραν ἱκανὴν ὅπως, ἀναγράφεται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις; Μέγα μυστήριον καλύπτει αὐτὴ ἡ δισπιστία πρὸς τὴν μαρτυρίαν ὅχι ἐνός ἢ δύο ἀλλὰ ἑνδεκα σοβαρῶν ἀνδρῶν, σάν τοὺς Μαθητάς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ φοβισμένοι καὶ ἔντρομοι ποῦ ἦσαν, μετεβλήθησαν εἰς τρανοὺς κήρυκας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου;

Γιατί, ἅγιε Θωμᾶ, δὲν ἐπέισθης εἰς τὰ λόγια τῆς Μαρίας τοῦ Ἰωσὴ καὶ τοῦ Ἰακώβου (Θεοτόκου) καθὼς ἐπίσης καὶ ἐκείνης ποῦ τὸν προσεκύνησεν, τὸν ἐψηλάφισεν «μὴ μοῦ ἄπτου, οὕτω ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν» δηλ. τὴν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν; Αὕτη, ὡς γνωστόν, πρωτοστατοῦσε μεταξὺ τῶν Μυροφόρων καὶ ἡ ὁποία εἶπε ὅτι «ἑώρακε τὸν Κύριον» καὶ μετέφερε πρώτη τὸ μήνυμα, κατὰ τὸ πρῶτὴ τῆς πρώτης Σαββάτων (Κυριακῆς) πρὸς τοὺς ἀποστόλους. Δὲν ἦσαν ἀξιόπιστοι αἱ μαρτυρίαι αὐτῶν τῶν Ἁγίων Γυναικῶν, ποῦ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά τους καὶ τὰ χέρια τους «διηκόνουν Αὐτόν»; Καὶ συγκαταλέγεσαι καὶ σὺ μεταξὺ ἐκείνων ποῦ ἐθεώρησαν «ὡσεὶ λῆρος» (ἀνοησίαι) τὰ λόγια των; Πόσες φορὲς καὶ σὺ δὲν ἔφαγες ἀπὸ τὰς χεῖράς των καὶ διεπίστωσες τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἀφοσίωσίν των πρὸς τὸν Διδάσκαλον;

(Λουκ. 24.10)

«Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ Ἰωάννα (Χουζᾶ) καὶ Μαρία Ἰακώβου (Θεοτόκος) καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς Ἀποστόλους ταῦτα» καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος (ἀνοησίαι) τὰ ρήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς».

Ἀλλὰ ὡς φαίνεται, «Οὕτως οἰκονομικῶς ἔδει γενέσθαι»!

Μὲ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἁγίου Θωμᾶ, ἔπρεπε οἱ αἰῶνες νὰ «διατρανώσουν» τὸ ἀφευδὲς γεγονός τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ βρεθοῦμε καὶ ἡμεῖς, ἐν τῷ 20ῳ αἰῶνι, νὰ συμμαρτυρήσωμεν μαζί μὲ Σένα καὶ νὰ ὁμολογήσωμε τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

«Ὡς Κύριόν μας καὶ Θεόν μας»,

μὲ τὴν παρήγορον σκέψιν, ὅτι εὐρισκόμεθα καὶ ἡμεῖς, εἰς τὸν ἅγιον μακαρισμὸν τοῦ Κυρίου μας:

«Ὅτι μακάριοι, οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες»!

Ἀς βοηθηθῶμεν προστρέχοντες εἰς τὸν Ἅγιον Ὑμνογράφον τῆς Λιτῆς πρὸ τοῦ Μεσονυκτικοῦ, Κυριακῆν τοῦ Ἀντίπασχα (τοῦ Θωμᾶ) διὰ νὰ ἀκούσωμεν τί λέγει διὰ τὸν Ἅγιον Θωμᾶν τὸν ψηλαφήσαντα, χεῖρας καὶ πόδας καὶ τῆς ἀχράντου πλευρᾶς τοῦ Κυρίου μας, κλείνοντας τὴν μικρὰν μας αὐτὴν σκιαγράφησιν τοῦ Ἀποστόλου.

«Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος τοῦ πυρός (Θεοῦ) ὁ χόρτος (ὁ Θωμᾶς) ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφῇ (δὲν ἐκάηκε ἀπὸ τὴν ψηλάφησιν) τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς ὁ Δεσπότης σὺ μοῦ εἰ καὶ ὁ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηνερμένος, δόξα Σοι».

Καὶ οὕτω, κατηξιῶθη ὁ ἅγιος Θωμᾶς νὰ πάρῃ τὴν εὐλογίαν ποῦ τοῦ ἔδωκε ὁ Κύριος μετὰ τὴν ἀνάληψίν Του, καὶ μεθ' ἡμέρας δέκα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Καὶ ἐνισχυμένος πλέον ἀπὸ τὰ θεῖα Του χαρίσματα νὰ φθάσῃ μέχρις Ἰνδιῶν, νὰ εὐαγγελίσῃ Βασιλεῖς, Ἀρχοντας καὶ λαὸν καὶ νὰ καταξιωθῇ κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, τῆς ὑψίστης τιμῆς, τοῦ μαρτυρίου ἐν τῇ Ξένῃ.

Εἴθε ὁ Ἅγιος Θωμᾶς νὰ μᾶς ἐνδυναμώσῃ καὶ νὰ ἐνισχύῃ τὴν ἀδύνατον πίστιν μας, τώρα ποῦ εὐρίσκεται ἐνώπιος Ἐνωπίῳ.

Γένοιτο

+ Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΧΑΡΑ

Σήμερα με τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις θὰ ὀμιλήσω στὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μου, γιὰ τὴν χαρὰν, αὐτὴν τὴν θεόδοτην κατάστασιν, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸν Κενὸν Τάφον τοῦ Κυρίου μας. Μιλάμε γιὰ τάφο, καὶ φυσικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ συσκοτίζη τὸν νοῦν μας, ὁ θάνατος! Ἀλλά, τί περίεργον, πάνυ ἀληθινόν, ἀπὸ τὸν Κενὸν Τάφον, τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου Ἰησοῦ μας «διαχέεται» ἡ χαρὰ σ' ὅλον τὸν ἀνόργανον καὶ ἐνόργανον κόσμον. Ὁ Ἅγιος Ὑμνογράφος, σαλπίζει σήμερον στεντωρεῖα τῇ φωνῇ ὅτι:

«Τὰ πάντα πεπλήρωται φωτὸς γῆ, Οὐρανὸς τε καὶ τὰ καταχθόνια»

Ἐφ' ὅσον τὸ φῶς εἶναι ἀνέσπερον (δὲν σβήνει) ἔχει ἄμεσιν ἀνταπόκρισιν καὶ συσχετισμὸν μετὰ τὴν χαρὰν—γιατί ὅπου σκότος ἐκεῖ κατῆφεια—, ἡ ὁποία βγαίνει ἀπὸ τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου μας, καὶ διαπερνᾷ κάθε χριστιανικὴν καρδίαν ποὺ σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαςιν.

Μετὰ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν» ποὺ ἀκούσθηκε, ὅλων τὰ πρόσωπα φώτισαν ἀπὸ θεῖαν «αἴγλην» ἀπάρροια τῆς εὐλογίας ποὺ ἔδωκεν ὁ Κύριος. Ναί· εἶναι ἀπράνταχτη ἀλήθεια πῶς ὁ Ἀναστὰς Κύριος ἔδωκε στοὺς φοβισμένους Μαθητὰς τοῦ τὴν χαρὰν:

«ΕΧΑΡΗΣΑΝ ΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΙΔΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ» (Ἰωάν. 20.20)

ἀλλὰ καὶ σὲ μᾶς ὡς ἐπαθλον τὴν δίδει ὁ Κύριος διὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ ἐκάμομεν σχεδὸν δύο μῆνας. «Χαίρετε ἐν Κυρίῳ, πάλιν ἔρῳ χαίρετε» λέγει ὁ Θεῖος Παῦλος πρὸς τοὺς Φιλιπ. 4,4, καὶ συνεπῶς αὕτη ἡ χαρὰ ἐν τῇ καρδίᾳ μας πρέπει νὰ ἔχη μόνιμον καὶ ἀμετακίνητον θέσιν.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ Ἀνάστασις Χριστοῦ, χωρὶς αὐτὸ τὸ ὕψιστον ἀντίκρουσμα, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν Κενὸν Τάφον. Ἡ βεβαιότητα ὅτι κοντὰ καὶ σὲ μᾶς εἶναι ὁ Ἀναστὰς Κύριος, πληρῶνει τὴν καρδίαν μας μετὰ ἄφατον εἰρήνην καὶ χαρὰν, διότι ὁ καιρὸς τῆς λύπης καὶ τῆς κατηφείας «παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτί». Ἔδωκε ὁ χαροποιὸς Κύριος αὐτὴν τὴν χαρὰν, πρῶτα εἰς τὰς Μυροφόρους μετὰ τὴν ἀναγγελίαν:

«Τί ζητεῖτε Ἰησοῦν, ζητεῖτε τὸν Ναζωραῖον, ἠγέρθη, ἴδατε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν, πορευθέντες ἀναγγεῖλατε εἰς τοὺς Μαθητὰς καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἐκεῖ αὐτὸν ὁψεσθε».

Καὶ μετὰ τὴν χαρὰν στὴν ψυχὴν των, ἔτρεξεν καὶ ἀνήγγειλαν τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ καὶ ἀναπάντεχτον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Τὰ πικραμένα χεῖλη τῶν Μυροφόρων μετεβλήθησαν εἰς «κranοὺς χαρᾶς καὶ εὐλογίας» διὰ τοὺς πενθοῦντας καὶ κλαίοντας μαθητάς.

Ὅταν δὲ ὁ Κύριος τῆς Δόξης ἐνεφανίσθη ἀφθαρτος καὶ αἰώνιος ἐνώπιόν των τοὺς ἐχαιρέτισεν μετὰ τὴν προσλαλίαν «Χαίρετε» καὶ ἐχάρησαν χαρὰ ἀνακλαλήτω ἰδόντες τὸν Κύριον! Ἦταν λοιπὸν δυνατόν ἡ κεκλεισμένη καρδιά των «λόγου τοῦ φόβου τῶν Ἰουδαίων» νὰ μὴν πληρωθῇ εὐλογίας καὶ χαρᾶς, ὅταν τὸν ἐβλεπαν καὶ τὸν ἐψηλάφισαν καὶ συνωμίλουν μαζί του; Αὕτη δὲ ἡ χαρὰ συνεχίζεται ἐπὶ 40 ἡμέρας, μέχρις τῆς Ἀναλήψεως καὶ ἦταν χαρὰ «πεπληρωμένη», ὅπως ἀναγράφει ἄλλοι ὁ ἀγαπητὸς τοῦ μαθητῆς Ἰωάννης.

«Χαρὰ πεπληρωμένη, ἣν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν» (Ἰωάν. 16.22)

Ἀλήθεια, ποῖος μπορεῖ νὰ ἄρῃ (σηκώσῃ-ἀφαίρεσῃ) πιά τὴν χαρὰν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους; Καμμία δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀποτολήσῃ. Γιατί, αὕτη εἶναι οὐράνιο δῶρον ποὺ δίδει ὁ Ἀναστὰς Κύριος, ὅχι μόνον εἰς τοὺς Μαθητὰς του, ἀλλὰ σ' ὅλον τὸν πιστὸν Χριστιανικὸν κόσμον! Ἡ χαρὰ, αὕτη ἀνήκει εἰς ὅλους μας!

Ἄς ἀναμνησθῶμεν, τί λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνὸς εἰς τὸν ἐξαίσιον καὶ ἀσυλληπτοῦ ἀξίας κανόνα τοῦ τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὰ Στίχηρά τοῦ Πάσχα.

«Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναῖκες εὐαγγελίστραι καὶ τὴν Σιών εἶπατε δέχου παρ' ἡμῶν ΧΑΡΑΣ εὐαγγέλια τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου χόρευε καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλὴμ τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος ὡς νυμφίον, προερχόμενον».

εἰς δὲ τοὺς Πασχαλίου Αἶνους τοῦ Τρίτου Ἦχου ἀναγράφονται:

«Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα»

Μ' ἄλλα λόγια τὰ πάντα γιόμισαν ἀπὸ χαρὰν σὰν λάβανε γνῶσιν διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Ποῖος δύναται κατόπιν αὐτῶν νὰ μὴ σκιρτᾷ

καὶ ἀγάλλεται δι' αὐτὸ τὸ θαυμαστὸν καὶ ἀδιάσειστον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως;

Αἱ ἡμέραι τῆς Διακαινησίμου, ποὺ διανύομεν

είναι ημέραι «πνευματικῆς ἀναγεννήσεως» με «συνδοιπόρον» τὴν χαρὰν ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν Κενὸν Τάφον. Εὐχομαι αὐτὴ ἡ χαρὰ νὰ μένῃ «πεπληρωμένη» ἐν τῇ καρδίᾳ ὅλων μας.

Καὶ περαίνοντες, ὡς ἀναμνησθῶμεν, αὐτὸ ποὺ ἀπευθύνομεν εἰς τὴν Βασιλίσσαν καὶ Δέσποιναν τοῦ παντός, εἰς τὴν ὀλιγόλεπτον προσευχὴν μας, κατὰ τὴν διακαινήσιμον ἐβδομάδα, ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι τὸ

ἑσπέρας καὶ ἀπὸ τὸ ἑσπέρας μέχρι τὸ πρωῒ.

«Τὸ τοῦ ὑψίστου Θεῖου σκῆνωμα
Χαίρε, διὰ τοῦ γὰρ δέδοται
ἡ ΧΑΡΑ, Θεοτόκε, τοῖς κραυγάζουσιν·
εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις,
πανάμωμε, Δέσποινα», Ἀμήν.

+ Ο ΕΥΡΙΠΟΥ καὶ ΕΥΒΟΙΑΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

τοῦ δικηγόρου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου Ἐκφωνηθεὶς
εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν ὁ «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» εἰς
τὸν Πειραιᾶ

«Ὁ καθένας μας σήμερα δὲν μπορεῖ παρὰ ν' ἀνυψώσει τὴν ψυχὴν του μέχρι τοῦ Μυστήριου τῆς Ναζαρέτ, γιὰ ν' ἀκούσῃ με εὐλαβικὴ προσοχὴ τὸ χαιρετισμὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένο Μαρία ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἐλπιδοφόρο. Μήνυμα τοῦ Θεοῦ: «Χαίρε, Μαρία, κεχαρισμένη, ὁ Κύριος εἶ μετὰ σοῦ· ἰδοὺ τέξῃς υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ»!

Εἶναι ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία στὸ φῶς ποὺ σκορπίζει ὁ Ἀρχάγγελος στὸ πέταγμά του βλέπει κανεὶς τὴν χαραυγὴ τῆς ἠθικῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Βλέπει κανεὶς τὸ Παρελθὸν νὰ κρύβῃ ἀπὸ ντροπὴ τὸ πρόσωπό του καὶ τίς μέλλουσες γενεές νὰ καλοῦνται νὰ ἐορτάσουν τὸ πανευφρόσυνο γεγονός. Εἶναι ἡ εὐλογημένη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία ἀνοίγει νέο κεφάλαιο στὴν Παγκόσμια Ἱστορία, τὸ «Κεφάλαιο τῆς Σωτηρίας τοῦ Κόσμου».

Γιὰ τὸν κόσμον, ἀγαπητοί, ἀπὸ τὴν Βιβλικὴ δημιουργία μέχρι τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ἐβάδιζε τὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας. Ναι, ἡ ἀνθρωπότητα, βαρυνόμενη μετὰ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, ζοῦσε μακρὰν τοῦ φωτός, μακρὰν τῶν ἐπαγγελιῶν καὶ τῆς κραταιᾶς προστασίας τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ. Ἦταν βυθισμένη στὸ σκοτάδι τῆς ἀμάθειας καὶ τῆς πλάνης, σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε νὰ προσκυνάει, λατρεύει καὶ πιστεύει σὰν Θεοὺς τὰ βωβὰ καὶ ἀναίσθητα εἶδωλα καὶ τὰ θηρία.

Οἱ Θεοὶ ποὺ λατρεύτηκαν στὸ Νεῖλο, ἢ προσκυνήθηκαν στὴ Βαβυλῶνα ἢ δοξάστηκαν στὸν Ὀλυμπο ἢ ἀναστηλώθηκαν στὴ Ρώμη, ἦσαν μία πλάνη τραγικὴ ὅσο τραγικὸ ἦταν καὶ τὸ παραστράτημα τοῦ

ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν Ἐντολὴν τοῦ Δημιουργοῦ Του.

Τὸ μῖσος, ἡ κακία, ἡ ἀδικία ἡ τυραννία, ἡ ἐκμετάλλευση τῶν ἀδυνάτων ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς, κυριαρχοῦσαν παντοῦ. Τὸν ἀκριβὴ χαρακτηρισμὸ τῆς ἀνθρωπότητος ποὺ ἔζησε κατὰ τοὺς αἰῶνες ποὺ κύλισαν ἀπὸ τὴν Ἑδὴν μέχρι τὴν Ναζαρέτ, δίνει ὁ Μεγάλος τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος. Ἦταν λέγει — ἡ ἀνθρωπότητα συσπενάζουσα καὶ συνωδίνουσα ἄχρι τοῦ νῦν».

Ἀλλὰ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁλος ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία γιὰ τὸ τελειότερο δημιούργημά Του τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸ ἔπλασε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Του» δὲν ἦταν δυνατόν νὰ παραμείνῃ ἄλλο ἀδιάφορος πρὸς τὴν δυστυχία τοῦ πλάσματός Του καὶ εὐδόκησε νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ ὑπερφυσικὸ καὶ πανανθρώπινο Σχέδιό Του, γιὰ τὴν σωτηρία του, μετὰ τὴν ἀποστολὴν στὸν κόσμον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Του, τὸν ὁποῖο θὰ ἐσάρκωνε «Πνεύματι Ἁγίῳ» στὴ μακαρία κοιλία τῆς ἡ «ἐν γυναιξὶ εὐλογημένη» Παρθένου ἡ «Ἀνύμφευτη Νύμφη» τῆς Ναζαρέτ.

Καὶ τὴν ἐδιόλεξε γιὰ τὸν πλοῦτον τῶν σπάνιων ἀρετῶν τῆς καὶ ἰδίως γιὰ τὴν ἄκρα εὐσεβείᾳ τῆς καὶ ταπεινώσεώς της. Καὶ ἀπέστειλε τὸν Ἀρχάγγελό Του νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ καὶ τῆς ἀπεκαλύψῃ τὸ κοσμοσωτήριον καὶ ἀνεπανάληπτον Μυστήριον τῆς δι' αὐτῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ Του, τοῦ ἐνσαρκωτῆ τῆς εὐσπλαχνίας Του πρὸς τὸ ἁμαρτωλὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν τοῦ Ἀρχαγγελικοῦ Μηνύματος, ἡ τυραννία σαλεύεται, καὶ τὰ εἶδωλα ἀρχίζουν νὰ τρίζουν. Καὶ τὸ σκοτάδι τῆς πλάνης φωτίζεται μετὰ τὴν ἀκτίναν τῆς ἀνατολῆς τῆς ἠθικῆς ἀπολυτρώσεως.

Ἐντὸς ὀλίγου ὁ κόσμος θὰ ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸν «Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης» καὶ θὰ ἄκουγε ἀπὸ τὸν Ἐνανθρωπήσοντα Λόγον τοῦ Θεοῦ μιὰ φωνὴ γλυκειά, ὅπως ἡ καλωσύνη τῆς Ἁγίας ψυχῆς Του, καὶ σοφὴ, ὅπως ἡ θεία προέλευσή Του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ σκληρὴ γιὰ τοὺς κακοὺς καὶ ὑποκριτές. Ἀρετὴ, Ἀγάπη, Εἰρήνη, Συγγνώμη, Δικαιοσύνη, Ἰσότης, Ἐλευθερία, εἶναι οἱ ἀρχές καὶ ἀλήθειες ποὺ θὰ ἐσάλπιζε ὁ εὐαγγελισθεὶς σήμερα ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ Χριστός. Καὶ τὸ κήρυγμα αὐτὸ βαθύτατα ἀνθρώπινο θὰ ἐπέφερε ὁλόκληρην ἀνατροπὴν τῆς ζωῆς καὶ θὰ παρέμενε ἀδιάφθορο καὶ ἀκατάλυτο στοὺς αἰῶνες. Καὶ ἐφαρμοζόμενο ἐξασφαλίζει τὴν εἰρηνικὴ καὶ ἀρμονικὴ συμβίωση τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀτόμων ὡς κοινωνιῶν ὡς ἔθνων. Καὶ τὸ σπουδαιότερο ὑπόσχεται καὶ ἐγγυᾶται τὴν αἰώνια μακαριότητα καὶ εὐδαιμονία.

Εὐσεβὲς Ἐκκλησίασμα, ἂν ἡ πανευλογημένη ἡμέρα τοῦ Ἀρχαγγελικοῦ Μηνύματος εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς τοῦ κόσμου, μεγάλη, γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες χριστιανοὺς εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερη! Γιατί ἔχει καὶ μιὰ ἄλλη ἐντελὴς ἐθνικὴ σημασία. Μιὰ τέτοια ἡμέρα, τὸ 1821, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπαλλε «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον» ἀκούσθηκε τὸ σάλπισμα τῆς ἐθνεγερσίας ἀπὸ τὰ χεῖλη ἑνὸς θαρραλέου λειτουργοῦ τῆς θρησκείας τοῦ εὐαγγελισθέντος Θεοῦ.

Ὁ Γαβριὴλ εὐαγγελίσθηκε στὴ Ναζαρέτ τὴν ἡθικὴ ἀπολύτρωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Καὶ ὁ Π. Πατρῶν Γερμανὸς στὴν Ἁγία Λαύρα εὐαγγελίσθηκε τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ὅποιος, ἀληθινὰ Θεῖος συμβολισμός! Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου τὴν ἴδια ἡμέρα μετὰ τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ ἐπισφραγισθεῖ ὁ στενὸς καὶ ἀδιάσπαστος θεσμὸς μεταξὺ τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξιας καὶ τῆς φιλότιτης Πατρίδας μεταξὺ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ εὐλογία τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα, ἐκ μέρους τοῦ ἐμπνευσμένου ἱεράρχη, ἦταν ἡ Εὐλογία τῆς Παναγίας, ὡς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ τῶν Πανελλήνων! Καὶ γι' αὐτὸ ἐγινε τὸ Ἑλληνικὸ θαῦμα. Ὁ ἀγὼν, καίτοι τόσο ἄνισος ἀφοῦ ἐμάχετο ἡ μικρὴ Ἑλλάδα ἐναντίον μιᾶς ὁλόκληρης Αὐτοκρατορίας, τῆς Ὀθωμανικῆς, μέσα σὲ 7 χρόνια, εὐωδώθηκε μετὰ τίς περιφανεῖς νίκες στὸ Βαλτέτσι, στὸ Μανιάκι, στὸ Χάνι τῆς Γραβιάς, στὴ γέφυρα τῆς Ἀλαμάνας, στὰ Δερβενάκια στὴ Χίο, στὰ Ψαρρά καὶ στοὺς ἄλλους αἱματοβαμμένους τόπους ὅπου ἐθαυματούργησε ἡ ὀρθόδοξη πίστις καὶ ἡ ἀκατά-

βλητὴ ἀνδρεία τῶν ἡρωϊκῶν προγόνων μας, μετὰ πρωταγωνιστὲς τοὺς: Κολοκοτρῶνη —τὸ γέρο τοῦ Μωρηᾶ—, Καραϊσκάκη, Μάρκο Μπότσαρη, Ἀνδροῦτσο, τὸν Δεσπότη Σαλῶνων Ἡσαΐα, τὸν Παπαφλέσσα, τὸν Ἀθανάσιο Διάκο, στὴ ξηρά καὶ τὸν Κανάρη, τὸν Παπανικολῆ, τὸν Μισοῦλη, τὴν Μπουμπουλίνα, στὴ θάλασσα, ποὺ διακρίνονται ὅλοι μέσα στὸ Πάνθεον τῶν Ἡρώων καὶ Μαρτύρων τοῦ ἀθάνατου ἔθνους μας!

Ἄς δοξολογήσωμεν, λοιπόν, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ποὺ μᾶς ἀξίωσε νὰ ἐορτάσωμεν, οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος τὴν διπλὴν αὐτῇ, θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ πανήγυρη, στὸ φερώνυμο αὐτὸ ἱερὸ τὴν ὁποία λαμπρύνει διὰ τῆς χοροστασίας τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, ὁ ὀρθόστομὸν τὸν λόγον τῆς θείας Ἀληθείας.

Καὶ νὰ συγχαρῶμεν τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους, ἱεροψάλτες, ἐπιτρόπους καὶ τοὺς πιστοὺς, εὐχόμενοι κάθε ἀπὸ Κυρίου ἀγαθοδωρία καὶ ἀρωγῇ.

Ἡ Εὐλογία τῆς Παναγίας καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ σεπτοῦ ποιμενάρχῃ μας ἄς σκεπάζει ὅλους μας! Ἀμήν!.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς — Ἀναγνώστης

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάννιγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Πάντα σέρνοντας την πέννα διὰ νὰ γράψωμεν «τι» διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας, στρέφομεν τὴν σκέψιν μας πρὸς δύο πόλους, οἱ ὅποιοι παραμένουν ἀμετακίνητοι, ὡς ἐννοιοὶ ἀπὸ τοὺς χρόνους ποὺ ἔλαβεν χώραν, τὸ ξεχωριστὸν γεγονὸς τῆς ἀποτινάξεως τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἐχθροῦ, κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου 1821, ἡμέρα χαρᾶς καὶ Ἑθνικῆς ἐξάρσεως.

Τετρακόσια χρόνια, ὑπὸ ζυγὸν ἐπαχθῇ, τὸ ὅποιον ὑπέστη ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς μετὰ τὴν «ἐπάρατον» καὶ ζοφερὰν ἡμέραν τῆς Ἀλώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων! Εἶναι κάτι τὸ πολὺ φοβερὸν, καὶ ἀμέσως ἡ σκέψις μας στρέφεται πρὸς τὸν Παντοκρατορικὸν θρόνον, πῶς «συγκατένευσεν» ὁ Κύριος, ὁποῖος πάντα ἔχει ἰκέτιδα τὴν Βασιλισσαν τοῦ Οὐρανοῦ, Κυρίαν Θεοτόκον, νὰ παραμείνῃ ἡ Ἑλλὰς τόσας ἑκατονταετίας κάτω ἀπὸ τὴν Δαμόκλειον Σπάθην τῶν ἀλλοφύλων! Φαίνεται, οὕτως ἔδει γενέσθαι». Τὰ ἀνομήματα τὰ συσσωρευθέντα κάτω ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Μεγαλειότητος, ἦσαν τοιαῦτα, ὥστε, νεύσει Αὐτοῦ, νὰ ὑποστῶμεν αὐτὴν τὴν φρικτὴν ὑποδούλωσιν καὶ καταδίκην!

Ἄν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας εἶναι «ἡριθμημένοι» καὶ τίποτα δὲν γίνεται χωρὶς τὴν θείαν Βουλὴν ἔπρεπε σύμφωνα μὲ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ποὺ γράφει πρὸς Ἑβραίους:

«Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή, ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν»

καὶ ἡμεῖς, ὡς παραβάται τῶν ἱερῶν ὑποθηκῶν καὶ

τοῦ Χριστιανικοῦ νόμου νὰ λάβωμεν «ἀνάλογον» μισθαποδοσίαν. Οὕτως ἔδοξε, καὶ οὕτω ἐγένετο.

Ἄλλ' ὁ μακρόθυμος Κύριος τῆς δόξης δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφήσῃ τὸ πλάσμα του ὑπ' αὐτὸν τὸν εἰδεχθῇ ζυγόν, καὶ «ἠυδόκησε» ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ, ὡς μία ψυχὴ ἡ ἀθάνατος φυλὴ μας νὰ ἀποτινάξῃ τὸν βαρὺν κλοιὸν καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ. Μία δράκα ἀνθρώπων μπροστὰ στὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν.

Τιμὴ καὶ δόξα εἰς ὅλους τοὺς πρωτοστάτας τῆς Ἑθνικῆς μας ἐξεγερσίας, ποὺ ἔλαβεν χώραν τὴν 25ην Μαρτίου, ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ἡ Ἑθνικὴ μας Ἱστορία ἀναγράφει πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἥρωας.

Ἄς ἐνθυμηθῶμεν ὅμως μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς διὰ νὰ δικαιώσωμεν τὸ μικρὸν πονημάτιον, τοῦ ἀνά χειράς φύλλου.

Δὲν λησμονεῖται ποτέ ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λησμονηθοῦν ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Παπαφλέσσας, καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς οἱ ἄφθαστοι Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Ρήγας Φερραῖος κ.ἄ.

Ἐμεῖς δὲ εὐγνώμονες πρὸς Αὐτοὺς ποὺ ἔπесαν μεταξὺ τῶν πρώτων Ἡρώων, ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον νὰ τοὺς τοποθετήσῃ εἰς χώραν ζώντων ἡμᾶς δὲ τοὺς «ἐπιγιγνομένους» νὰ χαρίσῃ ὑγείαν καὶ εἰρήνην ἐπ' ἀγαθῇ τῆς φιλάτης πατρίδος μας.

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐξόχως κυριαρχοῦντα θεῖα πρόσωπα κατὰς τὰς ἡμέρας τῶν παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ ἄκρως θεῖα καὶ συγκινητικὴ φυσιογνωμία τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Καὶ οἱ τέσσαρες, Θεοὶ Εὐαγγελισταί, μνεῖαν ποιοῦμενοι δι' αὐτήν, τὴν τοποθετοῦν εἰς ὑψηλὸν βάθρον, τόσον ἀπὸ ἠθικῆς ὡς καὶ κοινωνικῆς τοποθετήσεως. Εἶναι ἡ Παρθένος κόρη ποὺ ἐγκαταλείψασα γονεῖς καὶ περιβάλλον, ἴσως καὶ πλοῦτον, ἠκολούθησε τὸν Χριστὸν εἰς ὅλα του τὰ βήματα. Ὁ Κύριος «βλέπων» τὴν θείαν τῆς ἀφοσίωσιν καὶ προσφορὰν τῆς εἰς τὸ ἔργον τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, δίδει σ' αὐτὴν τοὺς ἀληθινοὺς τίτλους τιμῆς καὶ ἀναγνώρισεως, καὶ ἄς ἀνατρέξωμεν εἰς τὰς Εὐαγγελικὰς πηγὰς νὰ ἀντλήσωμεν τὰ «νάματα» τὰ ὁμιλοῦντα γι' αὐτὴν

τὴν ὑψίστην φυσιογνωμίαν! Μαζὺ μὲ ὅλον τὸ θεῖον ἐπιτελεῖον εἰς τὴν χορείαν τῶν Μυροφόρων ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτοστατοῦντα καὶ κυριαρχοῦντα πρόσωπα τόσον ἐν τῷ σептῷ Πάθει ὡς καὶ κατὰ τὴν Ἀνάστασιν.

Προτοῦ ὅμως προβῶμεν εἰς αὐτό, ἄς ἀφήσωμεν νὰ ἴδωμεν τί λένε, οἱ νεώτεροι Σχολιασταί, διὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ κάμωμεν καὶ ὀρθὰς «ἐκτιμήσεις».

Κατάγεται ἀπὸ τὰ Μάγδαλα τὰ ὁποῖα εἶναι Πολίχνη τῆς Γαλιλαίας, κειμένη εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος. Ἀσήμαντος παλαιότερον, ἐγένετο γνωστὴ διότι ὑπῆρξε πατρίς τῆς Μαρίας Μαγδαληνῆς.

Ἠκολούθησε εἰς τὴν Ἐφεσον τὸν Ἰωάννην ἐκεῖ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, τὸ δὲ λείψανόν της μετε-

φέρθη κατά τὸν 10ον αἰῶνα εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ.

Βέβαια ἡ Ἱστορία δὲν ἀναγράφει πολλά, ἀλλὰ τὰ Εὐαγγέλια εἶναι εὐγλωττα γι' αὐτὴν τὴν ἁγίαν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν. Ὁλὼν τῶν πιστῶν αἱ καρδίαι εἶναι «πεπληρωμέναι» ἀπὸ τὴν ζέουσιν αὐτὴν μορφήν, διότι τὴν βλέπομεν νὰ εἶναι πρωτεργάτις εἰς ὅλον τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Ὡς ἀφήσωμεν τὸν θεῖον Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, τὸν ὁποῖον ὡς φαίνεται ἠκολούθησεν εἰς τὰς ἰσχυροὺς του ἐν τῷ Χριστιανικῷ Περιβόλῳ, καὶ Υἱὸς Βροντῆς ὁ Ἰωάννης (ὅπως προσηγορεύθη ἀπὸ τὸν Κύριον), δὲν ἦτο δυνατόν, παρὰ νὰ συγκαταλέξη εἰς τὴν συνοδείαν του τὴν ζῶσαν καὶ φλέγουσαν «τῇ πίστει» Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν!

Διὰ νὰ θελήσῃ δὲ ὕστερα ἀπὸ ὁλόκληρον χιλιετηρίδα ὁ Λέων ὁ Σοφὸς νὰ μεταφέρῃ τὰ λείψανά της εἰς τὴν Βασιλεύουσαν Πόλιν, εἶναι εὐλογον ὅτι τὰ λείψανα ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τὸ λείψανον τῆς Μαρίας Μαγδαληνῆς, ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνεκτίμητος θησαυρός, καὶ ὡς τοιοῦτος μετηνέχθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἀλλὰ καλὸν εἶναι νὰ συνδεθῶμεν μετὰ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν διὰ νὰ βοηθηθῶμεν, ἔτι περισσότερον δι' αὐτήν.

α) Μαρκ. 15.40

«Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι ἐν αἷς καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσὴ Μήτηρ (Θεοτόκος) καὶ Σαλώμη, αἱ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ (τὸν Χριστὸν) καὶ διηκόνουν αὐτῷ».

β) Μαρκ. 16.9

«Ἀναστὰς δὲ πρωτὶ πρώτη Σαββάτου ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις πενθοῦσι καὶ κλαίουσιν» (εἰς τοὺς μαθητάς ποὺ ἦσαν προτῆτερα μαζί του καὶ οἱ ὁποῖοι πενθοῦσαν καὶ ἔκλαιον διὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου των).

Ὁλόκληρα, δύο Κεφάλαια τοῦ Μάρκου 15ον καὶ 16ον πραγματεύονται, μετὰ τῶν ἄλλων, δι' αὐτὴν τὴν κορυφαίαν προσωπικότητα. Εἶναι, διότι παίζει σημαντικὸν ρόλον ἐν τῇ ὑψίστῃ καὶ ἁγίᾳ διακονίᾳ της, πρὸς τὸν Κύριον, καὶ διὰ τὸν Μᾶρκον ὁ ὁποῖος εἶναι, βραχύς εἰς τὴν φράσιν καὶ συνοπτικὸς ἢ ἀφιέρωσις αὐτῇ λέγει πολλά διὰ τὸν ἐρευνῶντα.

Ὁ Ἅγ. Ματθαῖος μετὰ τὴν αὐτὴν φλέγουσαν γραφίδα ἀναφέρει εἰς τὸ Εὐαγγέλιον δι' αὐτὴν εἰς τὸ ΚΖ καὶ ΚΗ Κεφάλαιον. Καὶ ἐδῶ βλέπομεν τὸν Ματθαῖον, τὸν ἄριστον ἱστορικόν, νὰ ἀναφέρῃ τὰ διατρέχοντα μετὰ τὴν Σταύρωσιν, Ταφὴν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μετὰ κυριαρχοῦν πρόσωπον τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ Ἅγ. Λουκᾶς μετὰ τὴν φιλολογικὴν καὶ δυναμικὴν πένναν, ἀναφέρει εἰς τὰ Κεφάλαια ΚΓ καὶ ΚΔ περὶ αὐτῆς, κύπτων τὴν κεφαλὴν του μπρὸς σ' αὐτὴν δι' αὐτὸ τὸ θεῖον ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, πλαισιώνουσα τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ ὅλας τὰς ἄλλας, Μυροφόρους, ὡς τὴν Σαλώμην Σωσάνναν. Ἰωάννην Χουζᾶ κ.ἄ. εἰς ὅλα τὰ τραγικὰ γεγονότα ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν χαροποιὸν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Ὁ δὲ Ἅγιος Ὑπομνηματογράφος τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων τοῦ ὁποῖου τὴν γνώμην ἀσπάζομεθα λέγει:

«ἀλλὰ οἱ Εὐαγγελισταὶ τῶν ἐπισήμων Μυροφόρων μόνον ποιησάμενοι μνεῖαν, τὰ ἄλλα παρῆδον. Ἦσαν δὲ αὗται: Πρῶτῃ πασῶν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία... ἣτις μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ εἰς Ῥώμην παραγενομένη, ὡς λόγος, καὶνῶ θανάτῳ τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς παραδίδωσι, τὸ κατὰ Χριστὸν πρὸς τὸν Καίσαρα Τιβέριον ἀνενέγκασα ἐς ὕστερον δὲ ἐν Ἐφέσῳ θνήσκει....»

Ὅπως βλέπουμεν, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ὡς λέγεται, «ἐνήργησε» εἰς τὸν Καίσαρα Τιβέριον εἰς τὸ νὰ θανατώσῃ τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς μετὰ τὸν θάνατον! Ἦταν ἀδύνατον δι' αὐτὴν νὰ μὴ ζητήσῃ κατ' ἐπίσημον τρόπον τὸ ἀδικον καὶ ἀπροσπέλαστον ἔγκλημα τῆς Σταυρώσεως τοῦ διδασκάλου της νὰ μὴ λάβῃ τὴν ἐνδικὸν ὀρθὴν πορείαν του! (Τὸ πιστεύομεν δὲ ἐφ' ὅσον ἐν ἑκατομμύριον Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ κατεσφάγη, ἀπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ τριάντα τρεῖς χιλιάδες ἐσταυρώθησαν μόνον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα). Φλογερὰ προσωπικότης μπροστὰ στὴν ὁποῖα ὑποκλινόμεθα καὶ τὴν παρακαλοῦμεν νὰ μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ Διδασκάλῳ της, διὰ νὰ τύχωμεν ἐλέους καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ κακῶς ἔχοντες!

Γένοιτο

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΠΟΧΗ Η ΧΡΥΣΗ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Αίσθημα ανακουφίσεως πλημμυρίζει τὸν ἄνθρωπον ποὺ φθάνει εἰς μίαν καθαρὰν πηγὴν. Καὶ ὅταν μάλιστα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι διψασμένος, καὶ πολυβασανισμένος κατορθώνει νὰ φθάσῃ εἰς τὰ κρυστάλλινα αὐτὰ νερά, τότε ἡ ἡδονὴ ποὺ δοκιμάζει εἶναι ἀληθινὰ ἀνέκφραστη.

Κουρασμένοι καὶ ἡμεῖς στρατοκόποι τῆς ὑλιστικῆς κοινωνίας τοῦ αἰῶνος μας, χορτασμένοι ἀπὸ τὴν σκόνην καὶ τὰς ἀναθυμιάσεις τῶν μηχανῶν, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ὕλης, διψᾶμε ἀγνότητα, ἀγάπην, ἡρωισμόν αὐτοθυσίαν. Διψᾶμε πρὸ πάντων νὰ δοῦμε αὐτὰ τὰ ἰδανικὰ ὅχι ἀφηρημένα, ἀλλὰ ζωντανά, εἰς πράξιν. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ αἰσθανθῇς ἀληθινὴν ἀνακούφισιν, ὅταν ἀντικρύξῃς τὰς ἐποχὰς ἐκείνας, ποὺ δείχνουν τὸν Χριστιανισμόν εἰς ἀξιόλογον ἐφαρμογὴν;

Ξέρουμε βέβαια ὅτι πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ἐξεχύθη τὸ «ῥόδον τῆς ζωῆς» ἐπάνω εἰς τὴν γῆν μας. Ἀλλὰ δὲν ξέρουμε ἐπαρκῶς μὲ ποίους μυστικούς τρόπους, ἐπότισε τὰ χερσωμένα ἐδάφη τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ ἔκαμε τὴν ἔρημον νὰ «ἀνθήσῃ καὶ ὑλοχαρήσῃ» (Ἱσαΐας Λε 2) καὶ νὰ γεμίσῃ ὁάσεις. Εἶναι αἱ πρῶται χριστιανικαὶ κοινότητες, αἱ πρῶται Ἐκκλησίαι τῆς Παλαιστίνης καὶ Συρίας, τῆς Μικρασίας, καὶ Ἑλλάδος, τῆς Αἰγύπτου τῆς Ἰταλίας.

Εἶναι τὰ κέντρα τὰ ὁποῖα διὰ πρώτην φορὰν ἐποτίσθησαν μὲ τὸ ζωντανὸ ἐκεῖνο νερὸ καὶ προσέφεραν τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς καρποὺς. Ἐκεῖ διὰ πρώτην φορὰν ὁ Χριστιανισμὸς ἐγίνε ζωὴ. Ζωὴ γεμάτη πλουσίας ἐκδηλώσεις. Ἐκεῖ ἀνεδείχθησαν αἱ πρῶται Χριστιανικαὶ κοινωνίαι αἱ πρῶται χριστιανικαὶ οἰκογένειαι. Ἐκεῖ ἔλαμψαν τὰ πρῶτα χριστιανικὰ πρότυπα, πρότυπα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, γέροντων καὶ νέων, μορφωμένων, καὶ ἀγραμμάτων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἐκεῖ πρωτοεμφανίσθη μία ἀγνωστος εἰς τότε μορφή οἱ ἅγιοι. Ὅταν σπουδάσῃ κανεὶς τὴν ζωὴν τῶν πρώτων Χριστιανῶν, δὲν ξεύρει τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ: τὴν ὀργανωμένην καὶ θαυμαστὴν ἐξάσκησην τῆς ἀγάπης τὸν ἀκατάβλητον ζῆλον διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Εὐαγγελίου τὰς ἐπιστροφὰς τῶν εἰδωλολατρῶν, τὴν ὑψηλὴν θέσιν τῆς γυναικὸς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ παιδιοῦ τὴν ἰστορίαν τοῦ δούλου μὲ τοῦ πατρικίου! Ὅταν μελετᾷ κανεὶς τὴν ζωὴν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας αἰσθάνεται τὴν ἐπαφὴν μὲ τὰς πρώτας πηγὰς τοῦ τεραστίου αὐτοῦ ποταμοῦ, ποὺ ὀνομάζεται Χριστιανισμὸς 20 αἰώνων.

Ἀλλὰ ἔχει καὶ κάτι τὸ μοναδικὸν ἡ ἀρχαία Ἐκ-

κλησία νὰ μᾶς παρουσιάσῃ. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ μαρτυρίου. Τρεῖς ὁλόκληρους αἰῶνας ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ματωμένος. Εἶναι ὑπὸ διωγμόν, εἶναι ἐκτὸς νόμου, καταδιώκεται μὲ τρόπους σατανικοὺς καὶ πρωτοφανεῖς καὶ ὅμως μεγαλουργεῖ. Τὸ αἷμα χύνεται ποταμῶδον οἰκογένειαι ξεριζώνονται, πόλεις ὁλόκληραι Χριστιανικαὶ κατακαίονται, καὶ ὅμως ἡ Θρησκεία αὐτὴ κατακτᾷ τὸν κόσμον. Δὲν εἶναι θαῦμα αὐτό; Οἱ διωγμοὶ συνεχίζονται. Καὶ ὅμως ὑπὸ τὸ καθεστὼς τὸ ἄθεον τὸ ἐχθρικὸν καὶ πανίσχυρον, δημιουργεῖται ὁ μεγαλύτερος πολιτισμὸς τῶν αἰώνων ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγνότητος, τοῦ ἡρωισμού καὶ τῆς θυσίας. Πολιτισμὸς ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε μίαν λαμπρὰν σύνθεσιν ἀτόμου καὶ κοινωνίας, ἐπιγείων καὶ οὐρανίων, θείου καὶ ἀνθρωπίνου στοιχείου ἐλευθερίας καὶ αὐθεντίας, ὅπως ἔγραψεν Ἕένος Χριστιανὸς Διανοητής. Λαμβάνει χώραν «μία ἠθικὴ ἐπαναστατικὴ κίνησις εἰς μίαν κλίμακα καὶ μὲ μίαν δύναμιν χωρὶς παράλληλον εἰς ὅποιανδήποτε ἄλλην ἐποχὴν πρὸ ἢ μετὰ». Δὲν ἀξίζει λοιπὸν νὰ μελετηθῇ τὸ φαινόμενον αὐτὸ σήμερον μάλιστα ποὺ ἔχομεν ὅλα τὰ μέσα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ πολιτισμὸν δὲν ἔχομεν; Ἐπεὶ εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Συχνὰ ἀκοῦμε τὴν ἐνστασιν:

«Καὶ πότε ἐφηρμόσθη ὁ Χριστιανισμὸς; Ουδεμία κοινωνία ἐφήρμοσε τὸ Εὐαγγέλιον!». Ἡ ἀπάντησις δὲν δίδεται μὲ λόγια ἡ ἀπάντησις εὐρίσκεται εἰς τὰ κείμενα εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματικότητα, εἰς τὸ αἷμα ποὺ ἔχει ποτίσει τὰς κατακόμβας. Ἀνοίξτε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν καὶ κοιτᾶτε. Κοιτᾶτε τὰς παρθένους εἰς τὸ Κολοσσαῖον καὶ τοὺς ἀπολογητὰς εἰς τὴν σύγκλητον, τὰς «ἀγάπας» καὶ τὰς ἐορτὰς τῶν πρώτων χριστιανῶν, εἰσχωρῆστε εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Καίσαρος διὰ νὰ εὑρετὲ καὶ ἐκεῖ τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου καὶ νὰ κατεβῇτε ἔπειτα εἰς τὰ κοιμητήρια διὰ νὰ ἰδῇτε ἐκεῖ μίαν ὁλόκληρον ζωὴν καὶ δρᾶσιν ὀργανωμένην, ἀκραίαν ζωντανήν. Διὰ νὰ ἰδῇτε μέσα εἰς τὴν χειροτέραν καὶ βρωμερωτέραν κοινωνίαν νὰ ἀνθίζουν καὶ λαμπρότερα ἄνθη ἀγνότητος καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐρωτήσατε τὰ ἑκατομμύρια τῶν μαρτύρων ποὺ ἔθυσάσαν ζωὴν ἀξίωμα περιουσίαν δι' ἐκείνων, ἂν ἐφήρμοσαν τὸν χριστιανισμόν...

Βεβαίως καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν δὲν ἔλειψαν τὰ σκιερὰ σημεῖα. Ποτὲ δὲν λείπουν καὶ αὐτά, ἐφ' ὅσον ἄνθρωποι ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ σαγήνη τῆς παραβολῆς, τὸ δίχτυ ποὺ ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ κόσμου καὶ

εξέρχεται γεμάτο ψάρια καλά και σάπια, τὰ ὅποια θὰ πετάξῃ κάποτε ὁ Ἀρχηγός.

Εἰς ὠρισμένας ὁμῶς ἐποχάς, χωρὶς νὰ λείπουν σαπρὰ ὑπερτεροῦν καὶ διαλάμπουν τὰ μαργαριτάρια. Τέτοια μαργαριτάρια καὶ διαμάντια μᾶς προσφέρουν ἄφθονα ὡς παραδείγματα πρὸς μίμῃσιν αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους χρειάζεται μία μελέτη ἱστορίας καὶ ἀντικειμενικὴ τῆς ζωῆς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τοῦ πλοῦτου ἐκείνου ποῦ εἶναι κρυμμένος εἰς τὰς σελίδας τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων. Πραγματικὰ κρυμμένος: διότι ἡμπορεῖ νὰ διαβάζωμεν καθημερινῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ νὰ

μαθαίνωμεν πῶς ζοῦν εἰς τὴν ζούγκλαν ἢ εἰς τὴν Γῆν τοῦ Πυρὸς ἢ πῶς ἀλιεύονται τὰ κοράλια ἢ πῶς ἐκρήγνυται ὁ Βεζούβιος, ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς τῆς μοναδικῆς θρησκείας τὴν χρυσὴν ἐποχὴν τῆς Ἐκκλησίας μᾶς πόσοι εὐρέθησαν νὰ μᾶς τὴν ἀναπτύξουν; Ἀλήθεια, ὅ,τι ἐκλεκτόν, ὅ,τι θαυμαστόν, ὅ,τι ἀθάνατον, τὸ ἀπέκρυψαν εἰς τὴν χώραν μᾶς ἐπιμελῶς ἢ ἄρνησις διὰ νὰ μᾶς ἀφίνη συνήθως τὰ σάπια καὶ εὐτελεῖ. Πρὸς τὰς πηγὰς λοιπὸν τοῦ πρώτου Χριστιανισμοῦ, πρὸς τὰς ἀθανάτους σελίδας τῆς ἱστορίας μᾶς, ἄς στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μᾶς.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

(Ἔπεται Συνέχεια)

Κινήσεις Ἀρχιερέων

Μητρόπολις Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος

Ἡ ἱερὰ Πανήγυρις ἐπὶ τῇ θρησκευτικῇ καὶ ἐθνικῇ Ἐπετείῳ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου», εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς λαμπρότητος καὶ ἐθνικῆς ἀνατάσεως ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου» εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡ ἐπέτειος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παναγίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ 1821.

Πλῆθος πιστῶν κατέκλυσε, ἀπὸ τοῦ ὄρθρου, τὸν Ναὸν, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν καὶ παρηκολούθησε μετὰ κατανύξεως τὴν θεῖαν πανηγυρικὴν λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τῶν αἰδεσιμωτῶν ἱερέων Νικολάου Καλοσκάμη καὶ Ἰωάννου Μουρίκη, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου καὶ ψαλλόντων τῶν ἱεροψαλτῶν κ.κ. Χρυσσοστόμου Γεωργιάδη καὶ Μηχαῆλ Φαμέλη.

Ἠκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνος εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τοῦ Ναοῦ ἀπόστασιν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν κ. Στεφάνου, καὶ τῇ συμμετοχῇ πολλῶν ἱερέων καὶ τοῦ πολυπληθοῦς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, προηγούμενων τῆς Φιλαρμονικῆς «μπάντας» καὶ τῶν ἐξαπτερύγων, τῶν λαβάρων καὶ τῶν σημαιῶν.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς Ἑορτῆς ἐξεφώνησεν ὁ δικηγόρος κ. Ἀναγνωστόπουλος, τοῦ ὁποίου λόγῳ τοῦ ἰδιαιτέρου, φιλολογικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος καταχωροῦμεν εἰς ἄλλην στήλην, ἀπομαγνητοφωνηθέντα, ὡς ἀπὸ μνήμης ἐκφωνηθέντα.

✱ Ἡ ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἀγίου Γεωργίου εἰς τὸν φερώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Ταμπουρίων.

Μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης λαμπρότητος καὶ πλήθους πιστῶν ἐτελέσθη ἡ θεία πανήγυρις τοῦ Ἀγίου

Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Ταμπουρίων, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου.

Ἠκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνος ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων ἱερέων Ἀναστασίου Μπέση καὶ Παχωμίου Χείλαρη καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Γεροντίου Λουδάρου, τῇ συμμετοχῇ τοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, τοῦ ἀντιδημάρχου τῆς Περιοχῆς καὶ τοῦ διοικητοῦ καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ οἰκείου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Ἀμα τῷ πέρατι τῆς θείας λειτουργίας, ὁ Πατὴρ Ἀναστάσιος, ὁ καὶ κτήτωρ τοῦ Ναοῦ, εὐχαρίστησε τοὺς τιμήσαντες τὴν ἑορτήν, ἐπισήμους, οἱ ὅποιοι μετ' εὐλαβείας παρηκολούθησαν ταύτην.

Τὸν θεῖον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν νεανικὴν χριστιανικὴν δραστηριότητα καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, διὰ τὸν Χριστὸν καὶ προτρέψας, ἐν κατακλείδι, τοὺς νέους, νὰ τὸν μιμηθοῦν. «Νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ - ὡς εἶπεν χαρακτηριστικῶς - Γεώργιοι εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν ἐγκράτειαν τὴν σωφροσύνην, τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀνδρείαν, Γεώργιοι εἰς τὰ πνευματικὰ παλαίσματα καὶ τοὺς οὐρανίους θριάμβους».

Συγχαίροντες τὸν Σεβασμιώτατον Ποιμενάρχην κ. Γερόντιον καὶ τὸν ὁσιολογιώτατον π. Ἀναστάσιον, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ πανηγύρει τοῦ Ναοῦ τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος, εὐχόμεθα πάντα ἀπὸ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος στήριξιν καὶ ἀρωγὴν, πρεσβείαις τοῦ τροπαιοφόρου καὶ θαυματουργοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος καθ' ὅλους

τούς μήνας Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον εἴτε ἐν Θεσσαλονίκῃ εἴτε ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του εὐρισκόμενος ἱεουργοῦσε καὶ ἐξομολογοῦσε τὸ ποιμνίον του, ἀνελλειπῶς.

Κατὰ τὴν Μεγάλῃν Παρασκευὴν ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν ἁγίαν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου μετὰ τοῦ γέροντός του π. Ἰακώβου Παπαδάλη καὶ συνοδείας πλειάδος ἱερέων, πλήθους κόσμου, καὶ Τοπικῶν Ἀρχῶν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου τόσον τὸ ἑσπέρας τῆς Ἑγέρσεως ὅσον καὶ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ἀγάπης, ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος καὶ ἱερατείου, ἐλάμπρυνε τὴν ἑνδοξον Ἐγερσιν τοῦ Κυρίου.

Μητρόπολις Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ

Ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος καθ' ὅλην τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν καὶ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν εὐρίσκεται, ἐν Λαμῖα, ὡς ἐπίσης καὶ ὅλην τὴν ἐπαρχίαν του, ἐκτελῶν ἀνελλιπῶς τὰ ἀρχιερατικά του καθήκοντα. Κατὰ τὴν ἑνδοξον Ἀνάστασιν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Σπυρίδωνος μεθ' ὅλου τοῦ ἱερατείου καὶ τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ κατὰ τὴν 11ην πρωϊνὴν τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀγάπης.

Τὴν Διακαινίστημον Παρασκευὴν Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Μέγα Ἐσπερινῷ καὶ τὴν σχετικὴν ἀρτοπλασίαν, τὴν δὲ ἐπομένην Κυριώνυμον ἡμέραν μετὰ τοῦ ἱερατείου του ἐλειτούργησεν ἐν μέσῳ πλήθους τῆς Ἐπαρχίας του ὁμιλήσας μὲ παλμὸν καὶ ζέσιν διὰ τὰ πλήθη τῶν θαυμάτων τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ἐπηκολούθησεν τράπεζα ἐν μέσῳ πασχαλῶν χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως.

Ἱερὰ Μητρόπολις Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας

Ὁ Ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος τὴν 25-3-1987 ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Θεοτόκου Χαλκίδος καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

Τὴν 23-4-1987 ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Χαλκίδος. Μᾶς ἐγνώσθη ἐπίσης ὅτι τὴν ἡμέραν τῶν τεσσαράκοντα ἁγίων Μαρτύρων ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος καὶ ὠμίλησε διὰ τοὺς τεσσαράκοντα μάρτυρας τοὺς ἐν τῇ Λίμνῃ τῆς Σεβαστείας μαρτυρήσαντες. Ἐπηκολούθησε τράπεζα μὲ νηστίσημα ἐδέσματα. Ἐπίσης ἐπὶ δύο τρεῖς συνεχεῖς Κυριακὰς ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Ἀρτεμίου ἐκτελῶν χρέη ἀπλοῦ πρεσβυτέρου.

Μητρόπολις Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν

Ὁ Ἅγιος Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανος καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς Μεγάλῆς Τεσσαρακοστῆς εὐρίσκεται μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης Πειραιῶς. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐπισημαίνεται τὴν ἑβδομάδα ποῦ ἐπικολούθησεν μετὰ τὴν Σταυροπροσκύνησιν μετέβη εἰς τὴν νῆσον Χίου πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Χίῳ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μοναστηριακῶν Παραρτημάτων.

Καθ' ὅλην τὴν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν καὶ τὴν ἀγιώνυμον ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐλειτούργησε ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης, ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος. Πάντα εἶχε τὸν χρόνον νὰ ἀπευθύνῃ τὰς ποιμαντορικές του παραινέσεις εἰς τὸ ἐκκλησιάσμά του. Τὸν ἑσπερινὸν τῆς Ἀγάπης εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Μάρκου Κορυπίου μετὰ τῆς ἀδελφότητός του καὶ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος. Χριστιανῶν ποῦ ἐφθασαν ἐκεῖ μ' ὅλα τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα.

★ Ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, εἰς τὴν ὁμώνυμον Σεβασμιὰν Μονὴν Κορυπίου

Μετὰ βυζαντινῆς μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις εἰς τὴν ἐν Κορυπίῳ φερώνυμον Ἱερὰν καὶ Ἀγίαν Μονὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου.

Οἱ πιστοὶ λίαν πρωὶ κατέφθασαν μὲ «Πούλμαν» ἀπὸ διάφορα σημεῖα τοῦ λεκανοπεδίου Ἀττικῆς καὶ τὸν Πειραιᾶ περιχαρεῖς καὶ εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ τῆς Θεῆς μνήμης τοῦ Ἀγίου Μάρκου καὶ πλήρης σεβασμοῦ πρὸς τὸν κτήτορα σεπτὸν καὶ ἀγωνιστὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἱεράρχην, ὁ ὁποῖος προεξήρχε τῆς Θεῆς πανηγυρικῆς λειτουργίας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου.

Συνελλειτούργησαν οἱ πανοσολογιώτατοι ἀρχιμανδρίτες Χρυσόστομος Βάρκας, Ἀνθίμος Καραμήτρος ὁ πανοσιώτατος ἱερομόναχος Χρυσόστομος Μαυρομμάτης, οἱ ὀσιολογ. ἱερεῖς Καλλίνικος Μουράτογλου καὶ Δημήτριος Ραΐκος καὶ ἱερολ. ἱεροδιάκονος Γερόντιος Λουδάρος, συμπροσευχομένου καὶ τοῦ παλαιμάχου ὀσιολ. πατρὸς Νικολάου Καλοσκάμη. Ἱεροψάλται οἱ κ.κ. Ἀλέξανδρος Βασιλειάδης καὶ Μιχαὴλ Φαμέλης. Ἐγινε καὶ περιφορὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνος πέριξ τῆς Μονῆς.

Τὸν θεῖον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν «προνομιοῦχον προσωπικότητα τοῦ ἑορταζομένου Ἀγίου, ὡς ἀνεψιοῦ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα καὶ πνευ-

ματικού τέκνου τοῦ κορυφαίου Ἀποστόλου Πέτρου καὶ εἰς τὰς θρησκευτικὰς πανηγύρεις καὶ εορτάς, χαρακτηρίσας αὐτὰς ὡς θείας εὐκαιρίας πρὸς τόνωσιν τῆς πίστεώς μας, καὶ ἀντιμετώπισιν τῶν ἀντορθοδόξων κηρυγμάτων τῶν ψευτοπροδρόμων αἰρετικῶν, παπικῶν, προτεσταντῶν, μασόνων, τῶν ἱερωβάνων καὶ λοιπῶν προβατοσχήμων λύκων τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας, οἱ ὅποιοι δυναμιτίζουν τὰ θεμέλια αὐτῆς».

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται κ.κ. Γερόντιος, Παΐσιος, Καλλιόπιος, καὶ Ἰουστίνος, τὸ ἱερατεῖον οἱ ἱεροψάλται καὶ πολλοὶ προσκυνηταί, πλήρεις χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ἀπὸ τὴν λαμπρὰν πανήγυριν.

Συγχαίρομεν, ἐπὶ ταύτῃ τὸν κτήτορα τῆς πανηγυρίζουσας Σεβασμίας Μονῆς Ἁγίου Χίου τὸν ζηλωτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πολλὰ χάριν ταύτης παθόντα καὶ τὴν Θεοτίμητον Ἀδελφότητα ταύτης, ὡς καὶ τοὺς ἱεροψάλτας καὶ τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς, εὐχόμενοι εἰς ὅλους πλούσια τὰ ἐλέη τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ.

Μνημόσυνον

Ἰωάννου Φράγγου Ἱερέως Παραρτήματός Χαλκίδος (Γ.Ο.Χ.)

Ἐκοιμήθη τὴν πρωῶν τῆς 6-1-87 (Ο.Η.) καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπομένην 7-1-87 εἰς Νεκροταφεῖον Χαλκίδος. Παρέστη πλῆθος πιστῶν καὶ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου, συμπαριστάμενον ὑπὸ πεντάδος ἱερέων.

Ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1902 εἰς Μεξιάτες — Λαμίας.

Ἐχειροτονήθη βαθμηδὸν Ἀναγνώστης, Ὑποδιάκονος καὶ Διάκονος τὴν 7-10-1936, πρεσβύτερος δὲ καὶ πνευματικὸς τὴν 8-10-1936 εἰς Ἱεράν Μονὴν «Εὐαγγελιστρίας» Μενιδίου, ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Κυκλάδων Γερμανοῦ.

Μετέβη, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, εἰς τὰ Παραρτήματα (Γ.Ο.Χ.) φύλλων Χαλκίδος, Λαμίας, Κερατέας καὶ ἀπὸ τῆς 10-3-1937 διωρίσθη ἐφημέριος Ἱεροῦ Ναοῦ «Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου» τοῦ Παρ/τος Χαλκίδος.

Τὴν 3-5-1946 τῷ ἀπενεμήθη καὶ τὸ ὀφφίκιον τοῦ Οἰκονόμου διὰ τὰς προσφερθείσας ὑπ' αὐτοῦ πολλὰς καὶ εὐσυνειδήτους ὑπηρεσίας εἰς τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω ἐτελέσθη Μνημόσυνον εἰς Χαλκίδα προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου καὶ Ἐπισκόπου κ. Ἰουστίνου.

Ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας λυπεῖται ἐνκαρδίως διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Σεβαστοῦ Γέροντος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀξιος ἐργάτης ἐν τῷ ἀμπελῶνι Κυρίου.

Μνημόσυνον

Τὴν 19/4/1987 (Ο.Η.) ἡμέραν Σάββατον ἐγένετο τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ φιλτάτου Δημητρίου Τζέτζου, κατοίκου Παλουκίων Σαλαμίνος, δαπάνη Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνος ἐν μέσῳ κόσμῳ ἐκτιμῶντος αὐτόν.

Ὁ μεταστὰς ἔχαιρε πλήρους ἐκτιμῆσεως καὶ ἀγάπης διότι εὐρέθη πλέον τῆς πεντηκονταετίας μεταξὺ τῶν πρώτων ποὺ ἐκράτησαν τὴν ἀκραιφνὴ πίστιν τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ ἐκράτυνε τὸν ἀγῶνα μεθ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζήλου, ὡς ἱεροψάλτης δεξιὸς τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ὠλοκληρωμένη Χριστιανικὴ φυσιογνωμία τοῦ ἐκλειπόντος θὰ μένη ἀνεξίτηλος μεταξὺ τῶν ἐπιζώντων τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἐκτιμούντων τὸν μεταστάντα. Μᾶς ἐγνώσθη ἐπίσης καὶ ὅτι ἡ κηδεία τοῦ μακαριστοῦ ἐγένετο ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς πληρώματος, ὁ δὲ Ἱεουργῶν Ἀρχιερεὺς Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, ἐπέλεξε θερμὸν ἐγκώμιον δι' αὐτόν.

Ἄς εὐχηθῶμεν ὁ Παντοδύναμος νὰ κατατάξῃ αὐτόν ἐν χώρᾳ ζώντων, ἡμᾶς δὲ τοὺς ἐπιζῶντας νὰ ἐχωμεν τὴν εὐχὴν του.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφύλασσει νομίμως εἰς αὐτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονόμου χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀνέκρουσαν.....Πρύμναν! !

Εὐχάριστα τὰ νέα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ῥωσσίαν! Καταπληκτικὸν ἀλλ' ἀληθές. Μία στροφὴ 180 μοιρῶν πραγματοποιεῖται ἐκεῖ! Ποίος πιστεῖ πῶς ἀρχίζει ἓνας ἀναγεννητικὸς ἀέρας. Τὰ βήματα ἐν καλπασμῷ ποὺ κάνει ὁ κυρίαρχος Κυβερνήτης εἶναι σημάδια. Φωνάζουν, οἱ βοηθοὶ του (γιατὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ τοὺς χαρακτηρίσουμε) ὅτι προχωρεῖ πολὺ καὶ φοβοῦνται τὴν ἐπίκρισιν τόσο τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ συγγενῆ ὀλοκληρωτικὰ κόμματα ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Λές καὶ λυπήθηκε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεμονικὴν κυριαρχίαν τοῦ ἐνὸς καὶ τῶν συντρόφων του; Ἐβδομήκοντα ὀλόκληρα χρόνια διέρρευσαν καὶ οὐσιαστικὰ ἡ Ὁρθοδοξία εὐρίσκεται ἐν διωγμῷ (ἂς μὴ θελήσουμε νὰ κάνωμεν ἄλλους χαρακτηρισμούς, ἂς ἀποφύγωμεν τὴν γλῶσσαν τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος) καὶ ἀναγκάζεται ἡ Ὁρθοδοξία νὰ κινεῖται μέσα στὰ σπήλαια καὶ τὰς ὁπὰς τῆς Γῆς. Λέτε ὁ Θεὸς νὰ ἔβαλε τὸ χέρι του νὰ δοῦμε καλλίτερες ἡμέρες, καὶ ὄχι νὰ βλέπωμεν τοὺς Ὁρθοδόξους ὡς ἐν ἐσόπτρῳ, ὅπως λέγει ὁ Θ. Παῦλος! Τί σημαίνει παραπέτασμα παρὰ ἀγωνία γιὰ μᾶς τοὺς ἔξω, πῶς ζοῦν καὶ ἀναπνεύουν αὐτοὶ ποὺ ἀντιτάσσονται στὸ καθεστῶς! Ἀπελύθησαν μερικές φυσιογνωμίες, οἱ ὁποῖες ἐχαρακτηρίζοντο πρῶτα ὡς «ἀντικαθεστωτικοί» καὶ τώρα οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν «γυρίζουν στὰ σπίτια τους». Ἰδωμεν. Ὁ Θεὸς Βοηθός.

Οἱ Πανεπιστημιακοὶ Ἐπιμεληταὶ Ἐν Θεσ/νίκῃ
Ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν «Ὁρθ. Παρουσίαν» Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, οἱ ἐντεταλμένοι Πανεπιστημιακοὶ Ἐπιμεληταὶ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς ἡμέρας τοῦ ΟΧΙ ὠμίλησαν περὶ πολλῶν ἄλλων, ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἄλλου, τοῦ Προστάτου τῆς Θεσσαλονίκης καὶ μοναδικοῦ Ἐλευθερωτοῦ, δὲν ὠμίλησαν καθόλου!!

Μά, ἀγαπητοὶ Κύριοι, σεῖς ποὺ ἐντέλλεσθε νὰ διδάξετε τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, ἐπιτρέπεται νὰ ἀγνοήσετε αὐτὸν τὸν μεγάλον ζῶντα Ἅγιον, τὸν Μυροβλήτην ἐν τῇ πόλει σας; Πρέπει, τουλάχιστον, νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα σας, μὲ πρώτην εὐκαιρίαν, ἢ ὁποία θὰ ἔχη πανεθνικὸν χαρακτήρα. Ἄλλως, φοβερά ληπούμεθα διὰ τὴν ἐκτροπὴν τῆς Παιδείας μας ἀπὸ τὴν πατροπαράδοτον εὐσέβειαν.

Ὅταν ἀγνοοῦμεν τὸν Ἅγιον Δημήτριον, ποὺ ἐστάθη ὁ Στυλοβάτης καὶ Σωτήρας, τότε, ἐὰν ἔχωμεν, ὁ μὴ γένοιτο, ἀνάγκη, ποῦ θὰ ἀποταθῶμεν;

Οἱ ἀδελφοί, Οἱ Ἐν Κύπρῳ

Καλῶς γίνεται ὅ,τι γίνεται κοινωνικῶς καὶ διαμαρτυρόμεθα διὰ τὰς αὐθαιρεσίας τοῦ Ἀττίλα, ὁ ὁποῖος κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, εὐρίσκεται, ὡς δαμόκλειος σπάθη ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας. Δέκα τέσσαρες ὀλόκληρους αἰῶνας, ἀπὸ τότε ποὺ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ διεθνὲς προσκήνιον, ὁ Τοῦρκος μᾶς ἀπειλεῖ, μᾶς ἐκβιάζει, μᾶς σκοτώνει καὶ εἶναι μία σκληρὴ καὶ ἀδισώπιτος μάστιγα διὰ τὴν φιλότιμὴν μας Πατρίδα.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγον καλούμεθα οἷτε κληρὸς καὶ λαὸς νὰ σκεπτόμεθα, πρὸ παντὸς τώρα, νὰ προσευχώμεθα, χωρὶς ἀναστολὴ πρὸς τὸν Κύριον τῆς δόξης καὶ τὴν Παναγίαν Μητέρα του νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν φοβερὰν μάστιγα. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτό, πρέπει, ἡμεῖς οἱ προσευχόμενοι, νὰ διορθώσωμεν πρῶτα τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀποκόπτοντες τὰ πάθη μας, καὶ ἐν ἁγιασμῷ νὰ εὐρισκώμεθα ἐν τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου. Τότε ἡ μάστιξ τοῦ Ἀττίλα θὰ γίνῃ «ΒΕΛΟΣ ΝΗΠΙΩΝ» ὅπως λέγει ὁ Προφητὰναξ Δαυὶδ (Ψαλμ. 63,7).

«Βέλος νηπίων ἐγενήθησαν αἱ πληγαὶ αὐτῶν».

Καὶ Ὑστερα Μιλᾶμε Γιὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα.

Τετρακόσiai χιλιάδες κατ' ἄλλους πεντακόσiai χιλιάδες, ἀδελφοὶ εὐρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν ζυγόν, ἄνευ προηγούμενου, τοῦ ἁθέου κράτους τῆς Ἀλβανίας Γνήσιοι Ἕλληνες ἐν Διωγμῷ.

Βέβαια, ὁμιλοῦν δι' ἄθεον καθεστῶς, καὶ αὐτὸ φαινομενικὰ τοὺς δικαιολογεῖ, ὅτι μιὰ καὶ δὲν ἔχουν θρησκεία, οἱ ἀνόητοι, δὲν ἐπιτρέπουν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν νὰ ἐμφανίσῃ, τὸ λειτουργικὸν τῆς καὶ τὰς τελετὰς τῆς. Αὐτὸ ὅμως φαινομενικὰ, γιατί, οὐσία, οἱ κύριοι «Γείτονές μας» φυλακίζουν, καταδυναστεύουν τοὺς συνέλληνάς μας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐξαφανίσεως των! Ἄλλου εἶδους νέα γενοκτονία εἰς τὴν «φίλην» χώραν!!

Καὶ τότε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλοῦμεν δι' ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἐφ' ὅσον αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν; Καὶ ὅμως ὑπάρχετε σεῖς οἱ Ἀλβανοὶ καὶ εἰσθε ἓνα ἀπὸ τὰ 160 μέλη τοῦ Ο.Η.Ε.!

Οἱ δραπετεύοντες ὅπως γράφει ὁ Ἡμερήσιος Τύπος (καὶ αὐτοὶ εἶναι νέοι) ἐκ τῆς Ἀλβανίας, περιγράφουν τὴν κατάστασιν μὲ τὰ μελανότερα χρώματα, καὶ ὡς νέοι τὸ ἐπιτυχάνουν, χάριν στὸ νεανικόν τους σφρίγος, νὰ σκάπτουν καὶ νὰ περνοῦν ἀπὸ ἠλεκτροφόρα σύρματα!

Πότε ἄραγε, ἡ παροῦσα πολιτικὴ μας κατάστασις θὰ δῇ τὰ πράγματα ἐν τῇ οὐσίᾳ των καὶ ὄχι μὲ «διόπτραν» διπλωμάτου;